Svěží zelené pláně - tak o tom si v říjnu nechte v Mongolsku zdát. Mongolsko je zlaté!

Na západě žluté jako říční zlatinky, ve vnitrozemí se třpytí jako Buddhovo písmo. Nekonečná, neutěšená příroda odevzdává svou živoucí sílu a ponechává si podzimní kabát. Pod sytým, blankytně modrým nebem se krajina pyšní jako princezna v nejlepších letech. Zlatavé modříny ve slunci odrážejí lesk jehliček, které, když zafouká jemný větřík, dopadnou na vás jako elektrizující vlasy Zlatovlásky. Hravé mládě Hoton nuur se stále baví bílými krajkami na písečných plážích, ale staré a moudré jezero Hurgan nuur ve svých temných kovových vodách pomalu dává najevo, že se blíží zima, a halí se do své oranžové šály. Slunce, jako správný kapitán, se vzdává poslední, a jen na noc předává zcela svou moc do hrozných spárů Temna a Chladu. Přes den však hřeje, obléká do příjemných hedvábných šátků, a v jeho paprscích je celý svět najednou krásnější a třpytivější. Vzduch je tak čistý až voní, a v jeho průzračnosti je možné dosáhnout nekonečna. Mongolsko je jako čirá tekutina, krásná a nevinná.

Ale snesme se ze snového rozpoložení na zem, přímo na sedačku autobusu! Veškeré romantické představy jsou rázem vytřeseny jako pytel s kozím masem, zaprášeny ve výmolech silnic a utopeny v beraní polévce.

Cestování v dopravních prostředcích se netrénovanému bělochovi jeví, alespoň zpočátku, jako očistec na Zemi. Ale všechny cesty vedou přes Ulaanbaatar a brzo si člověk zvykne na to, že nejkratší vzdálenost v Mongolsku je zhruba tak dlouhá jako oddalovaný výlet přes hranice státu. Jen s tím rozdílem, že právě tuhle cestu absolvujete ve třech na jednom sedadle, zavaleni krabicemi bez možnosti se pohnout. Člověk zkrátka vydrží, namačkán na svého společníka, sedět v jedné poloze, konečky prstů otáčet stránky knihy a ještě si u toho rozbalit bonbón. Einstein by mohl psát eseje o relativitě času, vždyť při naší poslední cestě, kdy „jedeme JENOM devět hodin", jsme si nezakoupili ani proviant na cestu.

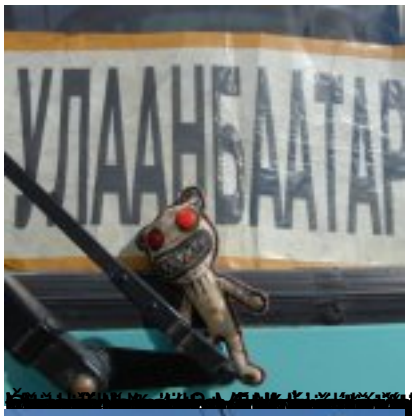

[redacted]

[redacted]

[redacted]